

Синочок Сонечка

Леонід Куліш-Зіньків

Іванко понад усе на світі любив сонечко. Спочатку воно виходило з-за голубої річечки, зачіпало своїми промінцями верховіття густого лісу і помалу-помаленьку прямувало до старої груші, що росла біля Іванкової хати. А Іванко тоді вже не спить.

— Сонечко! Наше сонечко! — гукає він весело.

Сонечко і собі звикло до Іванка. Воно дарувало хлопчикові свою лагідну посмішку, обсипало його золотавими промінцями та знову поволі котилося до інших хлопчиків і дівчаток, які жили далеко-далеко.

Якось прокинувся Іванко, а сонечко не визирнуло до нього з-за високої старої груші.

— А де наше сонечко? — запитав він у мами.

— Хмаринки його заступили й не пускають, — сказала мама. Іванко понурився і ледь не заплакав.

— А ти поклич його, — порадила матуся. — Може, воно і з'явиться на хвилинку.

Почав Іванко кликати сонечко, згадавши веселу дитячу пісеньку:

Сонечко, сонечко, Зазирни в віконечко!

І раптом кинулися золотаві промінчики. Спочатку у віконце, а згодом на грядку. Один промінчик ніби сховався у грядці, в теплій травневій землі. І сталося велике диво. На тому місці, куди впав золотий промінчик, виросла якась незвичайна рослина. День за днем вона пнулася вгору. От уже дісталася віконної рами, а потім і шибки. Ще через деякий час заокруглилась і випустила багато-багато жовтих пелюстків.

— Дивись, мамо, рослина схожа на сонечко! — загукав щасливий хлопчик. — Назвімо її другим сонечком.

— Сонечко вже є на небі, хоч воно знову сховалось за хмаринку, — відповіла на те мама.

Рослинка під вікном на мить заглянула у шибку і похитала круглою голівкою.

— Як стало сонячно! — зрадів хлопчик.

— Ну якщо так, — сказала мама, — ми назвемо його соняшником — маленьким синочком сонечка.